

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **JUDr. P. D.** bývajúceho vo V., zastúpeného JUDr. T.P., advokátkou v Ž., proti odporcovi **O.S.Ž.**, so sídlom v Ž., o **2 244,57 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 19 C 124/2004, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 1. decembra 2009 sp. zn. 10 Co 124/2009, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 1. decembra 2009 sp. zn. 10 Co 124/2009 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Martin rozsudkom z 27. marca 2007 č. k. 19 C 124/2004 – 201 návrh navrhovateľa na zaplatenie 67 620 Sk (2 244, 57 €) titulom mzdy za obdobie od 1. 8. 2000 do 30. 9. 2000 zamietol a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania 1 123 Sk (37,28 €) do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Uviedol, že rozhodnutím ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (JUDr. J. Č.) z 21. 5. 1999 bol navrhovateľ dočasne zbavený výkonu funkcie sudcu - predsedu senátu Okresného súdu v Žiline (§ 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v platnom znení) z dôvodu začatia trestného stíhania pre úmyselný trestný čin nezlučiteľný s výkonom funkcie sudcu. Od 7. 5. 1999 do 13. 6. 2000 bol vo väzbe na základe rozhodnutia Okresného súdu

v Ostrave a rozsudkom Okresného súdu v Ostrave z 25. 1. 2000 č. k. 7 T 124/1999 (v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prahe z 15. 6. 2000 sp. zn. 12 To 232/2000) právoplatným 15. 6. 2000, bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu a odsúdený na trest odňatia slobody. Podaním z 19. 6. 2000 sa vzdal funkcie sudcu, ktoré predseda Národnej rady Slovenskej republiky rozhodnutím z 20. 6. 2000 číslo X. , doručeným navrhovateľovi 27. 9. 2000, zoberal na vedomie s tým, že sudcovská funkcia navrhovateľa zaniká dňom 30. septembra 2000 . Keďže teda navrhovateľ od 22. 5. 1999 (dočasné zbavenie funkcie sudcu) do odvolania Národnou radou Slovenskej republiky (30. 9. 2000) funkciu sudcu nevykonával nie je dôvodný ním uplatňovaný nárok na mzdu za mesiace august a september 2000 (s účinnosťou od 1. 8. 2000 nariadil predseda Okresného súdu v Žiline zastavenie vyplácania jeho príjmov). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Žiline uznesením z 30. septembra 2008 sp. zn. 10 Co 189/2007 na odvolanie navrhovateľa rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že postupom okresného súdu , spočívajúcim v nepreskúmateľnosti jeho rozhodnutia , došlo k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom . Vytkol mu, že sa nevysporiadal s právnym hodnotením nároku navrhovateľa z pohľadu ustanovenia § 18 zákona č. 420/1991 Zb. o platových pomeroch sudcov a justičných čakatel'ov ako aj z pohľadu platných ustanovení Zákonníka práce napriek tomu, že o tieto predpisy navrhovateľ uplatnený nárok na mzdu opiera. Napokon, že nezaujal žiadne stanovisko k námietke premlčania vznesenej odporcom. Poznamenal, že právny základ nároku navrhovateľa sa na základe doposiaľ vykonaného dokazovania môže javiť ako opodstatnený. Ak však súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním dospeje k záveru o neopodstatnenosti podaného návrhu, svoje závery z pohľadu skutkových a právnych argumentácií vznesených v konaní účastníkmi vyhodnotí a svoje rozhodnutie v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. aj riadne odôvodní.

Okresný súd v Martine (v poradí druhým) rozsudkom z 13. januára 2009 č. k. 19 C 124/2004 – 266 odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 2 213,20 € so 17,6 % úrokom z omeškania zo sumy 1 122,29 € od 12. 9. 2000 do zaplatenia a zo sumy 1 090,91 € od 12. 10. 2000 do zaplatenia a náhradu trov konania 1 675,33 € na účet jeho právnej zástupkyne , do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol. Uviedol, že osobitným druhom verejnej funkcie je funkcia sudcu, ktorej dočasné zbavenie

ako aj jej zánik upravuje zákon č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch (§ 44 , § 49). Napriek dočasnému zbaveniu výkonu funkcie sudcu (rozhodnutie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky z 21. 5. 1999 z dôvodu začatia trestného stíhania pre úmyselný trestný čin nezlučiteľný s výkonom funkcie sudcu) bol navrhovateľ naďalej sudcom Okresného súdu v Žiline (jeho funkcia nezanikla) . K zániku jeho funkcie sudcu došlo až na základe rozhodnutia Národnej rady Slovenskej republiky z 20. 6. 2000 číslo 1048 (27. 9. 2000), ktorým zobrala na vedomie vzdanie sa funkcie sudcu (podaním z 19. 6. 2000), doručeným mu 27. 9. 2000, dňom 30. 9. 2000. (§ 44 ods. 1 , 7 zákona č. 335(1991 Zb.) . Preto mu prináleží plat sudcu (dekrétom Spr. 600/00 stanovený funkčný plat vo výške 33 810 Sk mesačne) až do tohto dátumu, pričom v čase od 27. 9. 2000 do 30. 9. 2000 bol práceneschopný a boli mu vyplatené nemocenské dávky vo výške 945 Sk. (31,37 €) Vzhľadom na to, že na vzťahy vyplývajúce z výkonu funkcie sudcu (okrem sudcov bývalých vojenských súdov) sa , (pokiaľ tento zákon neustanovuje niečo iné), vzťahujú ustanovenia Zákonníka práce a podľa jeho § 119 je mzda splatná pozadu za mesačné obdobie vo výplatnom termíne (na okresnom súde v rozhodnom čase trinásť deň mesiaca) nevyplatením mzdy vo výplatnom termíne (za mesiace august a september) sa dostal odporca do omeškania . Preto je dôvodný aj nárok navrhovateľa na úroky z omeškania (§ 256 ods. 2 Zákonníka práce) v súlade s § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka . Námietku premlčania nároku uplatňovaného navrhovateľom vznesenú odporcom vyhodnotil za neopodstatnenú. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O. s. p.

Krajský súd v Žiline (v poradí druhým rozhodnutím) rozsudkom z 1. decembra 2009 sp. zn. 10 Co 124/2009 na odvolanie odporcu rozsudok súdu prvého stupňa vo vyhovujúcej časti (napadnutej odvolaním) potvrdil a vyslovil, že výrok , ktorým vo zvyšku návrh zamietol zostáva nedotknutý. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania 115,57 € na účet jeho právnej zástupkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súčasne pripustil dovolanie na zodpovedanie otázky zásadného právneho významu , „či je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi priznanie náhrady funkčného platu sudcovi za situácie, keď sudca stratil k určitému dátumu základné predpoklady na výkon funkcie sudcu, resp. preto, že bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin a ďalej za situácie, keď príslušný zákon neriešil otázku jeho ďalšieho pracovného zaradenia, ako i jeho mzdové nároky.“ V plnom rozsahu sa stotožnil so závermi prvostupňového súdu a odôvodnením jeho rozhodnutia. Považoval za správnu aplikáciu

(súdom prvého stupňa uvedených) ustanovení zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch a zákona č. 420/1991 Zb. o platových pomeroch sudcov a justičných čakatel'ov v znení do 31. 12. 2000. Uviedol, že v konaní bolo nepochybne preukázané dočasné zbavenie navrhovateľa výkonu funkcie sudcu , jeho vzdanie sa výkonu funkcie sudcu , doručenie mu rozhodnutia Národnej rady Slovenskej republiky dňa 27. 9. 2000, ktorým dňom aj došlo k zániku funkcie sudcu (§ 44 ods. 1 písm. a/ zákona č. 335/1991 Zb.) , priznanie mu funkčného platu v sume 33 810 Sk platovým dekrétom č 600/00, ako aj pozastavenie jeho vyplácania od 1. 8. 2000 rozhodnutím predsedu Okresného súdu Žilina. Navrhovateľ v období august – september 2000 – počas dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu túto funkciu vykonávať nemohol , ale jeho pracovný vzťah sudcu k odporcovi až do rozhodnutia Národnej rady Slovenskej republiky trval (v mesiaci august 2000 do 5. 9. 2000, kedy mu bol zakázaný vstup, do zamestnania aj chodil). Ustanovenia zákona č. 335/1991 Zb. ako aj Zákonníka práce neobsahujú zákaz výkonu inej než sudcovskej práce, pokiaľ sudca o to záujem prejaví a na pridelení takejto práce trvá a ani tieto predpisy , ako aj zákon 420/1991 Zb. (účinné v rozhodnom období) neupravujú riešenie neštandardného právneho problému súvisiaceho s vyplácaním mzdy v takomto prípade. Podľa jeho názoru za situácie, keď v rozhodnom období (august – september) príslušný zákon neriešil otázku ďalšieho pracovného zaradenia sudcu, jeho mzdové nároky (zníženie, odňatie funkčného platu) nemožno vyhodnotiť priznanie funkčného platu za rozpor s dobrými mravmi. Ak by zákon č. 335/1991 Zb. prípadne zákon č. 420/1991 Zb. o platových pomeroch sudcov a justičných čakatel'ov umožnil počas rozhodnej doby, t. j. u navrhovateľa od 1. 8. 2000 do 27. 9. 2000 , vo svojich ustanoveniach znížiť, prípadne odňať funkčný plat sudcovi a sudca odvolaný z funkcie pre právoplatné odsúdenie za úmyselný trestný čin by trval na doplatení mzdy vo výške priznaného funkčného platu, jedine vtedy by bolo možné prijať záver, že doplatenie mzdy (jej priznanie) by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Stotožnil sa aj s rozhodnutím súdu prvého stupňa o úrokoch z omeškania a trovách konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie odporca. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Uviedol, že je nespornou skutočnosťou, že navrhovateľ v období mesiacov august a september 2000 nemohol vykonávať funkciu sudcu, ktorej výkon mal aj rozhodnutím ministra spravodlivosti Slovenskej republiky pozastavený . Hoci

zákon č. 335/1991 Zb. nerieši situáciu, či sudca, ktorý má pozastavenú funkciu, má právo na plat alebo jeho časť a za akých podmienok, je nevyhnuté posúdiť, či nárok navrhovateľa, právoplatne odsúdeného za úmyselný trestný čin, nie je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa jeho názoru s poukazom na ustanovenie § 52 ods. 2 zákona č. 335/1991 Zb. je potrebné aplikovať osobitné ustanovenia Zákonníka práce vo vtedy platnom znení, a to analogicky ustanovenie § 128, podľa ktorého, ak zamestnanec nemôže vykonávať prácu z iných dôležitých dôvodov týkajúcich sa jeho osoby, poskytne mu zamestnávateľ pracovné voľno, za ktoré patrí náhrada mzdy len v prípadoch ustanovených nariadením vlády č. 233/1988 Zb. a to len vtedy, ak sú prekážky z dôvodu výkonu funkcie verejnej alebo verejne prospešnej činnosti. Bolo morálnou povinnosťou navrhovateľa vzdať sa funkcie sudcu už po tom, ako sa dopustil konania, ktoré vykazovalo znaky nepriameho úplatkárstva bez ohľadu na to, či bol alebo nebol právoplatne odsúdený, pretože samotným jeho konaním boli spochybnené predpoklady pre výkon funkcie sudcu. Oba sudy nižších stupňov vykladali zákon príliš formálne bez ohľadu na podmienky kladené na výkon funkcie sudcu, keď nárok priznali len z dôvodu, že zákon neštandardný právny problém neriešil. Zákonodarca pravdepodobne ani nepredpokladal, že takáto situácia môže nastať a jedná sa o ojedinelú situáciu, na ktorú aj reagovala nasledovná právna úprava platových pomerov sudcov.

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu považoval rozsudok odvolacieho súdu za vecne správny. Navrhol dovolanie zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania. Trval na tom, že v konaní si uplatnil len svoje zákonné nároky, ktoré nemôžu byť v rozpore s dobrými mravmi. Aj aktuálny právny predpis umožňuje poberať pomernú časť funkčného platu sudcov, ktorí sú trestne stíhaní. Sám sa funkcie sudcu vzdal, ale do uplynutia lehoty, kedy mu funkcia zanikla mal zákonný nárok na funkčný plat. Predseda súdu mu najskôr vlastným rozhodnutím funkčný plat upravil (dvakrát mu aj vyplatený bol) a potom bez opory v zákone vydal príkaz na zastavenie výplaty funkčného platu. Tým konal svojvoľne a prekročil rozsah svojich právomocí. Konal v rozpore s princípmi legality zakotvenými v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pretože jeho postup ako predstaviteľa štátnej správy súdu nemal oporu v žiadnom právnom predpise. Sám ako navrhovateľ v rozpore s dobrými mravmi nekonal a ak je príslušný zákon v rozpore s dobrými mravmi, (ako naznačuje dovolacia otázka), nie je tento problém jeho vecou, pretože nie je tým orgánom, ktorý schvaľuje zákony. Tvrdenie odporcu, že nová platová úprava platových pomerov sudcov rieši

neštandardný právny problém z minulosti, je zavádzajúce, pretože ani nová právna úprava platových pomerov neumožňuje predsedovi súdu zakázať úplne výplatu funkčného platu sudcovi aj v čase dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) proti rozhodnutiu , ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 3 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba zrušiť.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný tak obsahom dovolania ako aj uplatneným dovolacím dôvodom vrátane jeho obsahového vymedzenia. Obligatórne sa zaoberá len vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť dovolací súd sa predovšetkým zaoberal otázkou, či konanie súdov nižších stupňov nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g / O. s. p. Vadu tejto povahy dovolateľ nenamietal a jej existenciu nezistil ani dovolací súd.

V zmysle ustanovenia § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že upravuje dva dôvody prípustnosti dovolania v prípade potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu. Prvým dôvodom je prípustnosť dovolania založená výrokom odvolacieho súdu a druhým dôvodom je povaha prejednávanej veci súvisiacej s ochranou spotrebiteľa (vyslovenie neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4.

V predmetnej veci ide o prvý prípad z uvedených dôvodov, teda o prípustnosti dovolania založeného výrokom odvolacieho súdu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Keďže dovolanie v predmetnej veci je prípustné podľa § 238 ods. 3 O. s. p. , t. j. len preto, že jeho prípustnosť vyslovil vo svojom potvrdzujúcom rozsudku odvolací súd, ktorý

zároveň v dôvodoch rozhodnutia vymedzil otázku (podľa neho) zásadného významu , bol dovolateľ oprávnený napadnúť jeho rozhodnutie len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to práve len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú bolo dovolanie prípustné.

Z ustanovenia § 238 ods. 3 O. s. p. pritom vyplýva, že odvolaciemu súdu je zverené oprávnenie výrokom rozsudku založiť prípustnosť dovolania v prípade, že toto rozhodnutie je zásadného právneho významu. Táto možnosť však neznamená, že by odvolací súd bol oprávnený vysloviť prípustnosť dovolania úplne ľubovoľne, zákon jeho úvahu v tomto smere ohraničuje rámcom posúdenia zásadnosti rozhodnutia po právnej stránke. Procesná možnosť odvolacieho súdu založiť prípustnosť dovolania nesmie ani v tomto smere viesť k prenášaniu ťažiska rozhodovania odvolacieho súdu na súd dovolací. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania vyplýva, že odvolací súd je oprávnený pripustiť dovolanie (a tým aj možnosť preskúmania správnosti riešenia niektorej právnej otázky) len so zreteľom na tú konkrétne vymedzenú právnu otázku zásadného významu, ktorú sám vyriešil. Ustanoveniu § 238 ods. 3 O. s. p. nezodpovedá, pokiaľ pripustí dovolanie vo vzťahu k otázke, ktorú sám v rozhodnutí právne neposúdil a nevyriešil. Odvolací súd sa pritom musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi okolnosťami a svoj myšlienkový postup musí dostatočne odôvodniť aj s poukazom na všetky právne závery, ktoré v rámci rozhodovania zaujal. Pokiaľ odvolací súd v rámci dovolacej otázky nastolí viaceré otázky, ktorých riešenie (podľa jeho názoru) prichádza do úvahy , avšak sám ich neposúdil a v odôvodnení rozhodnutia nevysvetlí, je takéto pripustenie dovolacej otázky na úkor presvedčivosti odôvodnenia celého rozhodnutia vo veci samej a vyvoláva pochybnosti o komplexnosti rozhodnutia; v takomto prípade možno tiež pripustenie dovolania považovať za náznak toho, že odvolací súd si nie je istý správnosťou svojho právneho posúdenia veci a v rozpore s prieskumnou povahou dovolacieho konania očakáva, že príslušné právne závery vysloví dovolací súd. Navyše Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozsudku z 28. februára 2001 sp. zn. 2 Cdo 114/2000 (R 6/2004) uviedol, že v súlade so zásadou preskúmateľnosti, presvedčivosti a zrozumiteľnosti súdnych rozhodnutí musí odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nastolenú právnu otázku sám vyriešiť, musí vysvetliť , z akých dôvodov z viacerých (v konaní vyslovených právnych záverov) považoval za správny ten, z ktorého pri posúdení veci vychádzal. Ak tak neurobí, a iba hypoteticky, podmienene alebo vo všeobecnej rovine stanoví okruh právnych otázok, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, čo treba považovať za tzv. inú vadu konania, ktorá má za

následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dostatočné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odvolací súd pripustil dovolanie, má osobitný význam, lebo dovolateľ je v tomto prípade oprávnený napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to práve len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú bolo dovolanie pripustené. Predmetom súdneho posudzovania môžu byť potom len právne otázky súvisiace s posúdením, či napadnuté rozhodnutie spočíva na správnom posúdení veci. Na riešenie skutkových otázok dovolací súd nie je oprávnený, ani vybavený procesnými prostriedkami (§ 243a ods. 2 veta druhá O. s. p.).

V predmetnej veci vymedzenie dôvodov, so zreteľom na ktoré odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania nie je riadne, jasne a zrozumiteľne odôvodnené vo vzťahu k pripustenej otázke, ktorou sa mal dovolací súd zaoberať a za ktorú odvolací súd označil, „či je, alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi priznanie náhrady funkčného platu sudcovi za situácie, keď sudca stratil k určitému dátumu základné predpoklady na výkon funkcie sudcu, resp. preto, že bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin a ďalej za situácie, keď príslušný zákon neriešil otázku jeho ďalšieho pracovného zaradenia, ako aj jeho mzdové nároky“.

Súd prvého stupňa dospel k záveru o dôvodnosti návrhu (priznanie uplatňovanej mzdy za obdobie od 1. 8. 2000 do 27. 9. 2000 včítane príslušenstva), pričom pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu vychádzal z uvedených ustanovení zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch a zákona č. 420/1991 Zb. o platových pomeroch sudcov a justičných čakatel'ov platných do 31. 12. 2000.

Odvolací súd právne posúdenie veci súdom prvého stupňa spočívajúcim v aplikácii ustanovení zákona č. 335/2000 Zb. a zákona č. 420/1991 Zb. účinných do 31. 12. 2000 a z neho vyplývajúci záver o dôvodnosti návrhu považoval za správny. V rozpore s tým je jeho konštatovanie o chýbajúcej právnej úprave pre neštandardný právny problém vyplývajúci z konkrétnych skutkových okolností danej veci, z ktorého dôvodu nastolil otázku súladu priznania nároku uplatňovaného navrhovateľom s dobrými mravmi. Jeho záver, podľa ktorého pri nedostatku právnej úpravy priznanie nároku uplatňovaného navrhovateľom (mzda za sporné obdobie) nie je v rozpore s dobrými mravmi (daný prípad) a pri existencii právnej úpravy by bolo jeho priznanie v rozpore s dobrými mravmi je chaotický, nezrozumiteľný, ktorým nastolenú dovolaciu otázku nijako nevyriešil. Dobré mravy (boni mores) nie sú zákonom definované. V súdnej praxi sú všeobecne posudzované ako obvyklé,

poctivé a spravodlivé správanie sa, ktoré zodpovedá základným, v spoločnosti prevládajúcim morálnym zásadám. Teda jedná sa o pravidlá morálneho charakteru všeobecne platné v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Pre posúdenie, či určité konanie (uplatňovanie určitého nároku) je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi sú dôležité špecifické okolnosti tej ktorej konkrétnej veci a nemožno ich zovšeobecniť. Z hľadiska týchto okolností odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nevysvetlil, v čom vidí zásadný právny význam vyriešenia ním nastolenej otázky dovolacím súdom (sám ju ani nevyriešil). Otázkou zásadného právneho významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.) treba rozumieť takú právnu otázku, ktorá judikatúrou vyšších súdov nebola riešená alebo výklad ktorej v judikatúre týchto súdov nie je ustálený alebo ak odvolací súd posúdil určitú právnu otázku inak, než je riešená v konštantnej judikatúre vyšších súdov a rozhodnutie odvolacieho súdu predstavuje v tomto smere odlišné riešenie tejto právnej otázky. Nastolenú právnu otázku, odvolacieho súdu, (pre ktorú pripustil dovolanie), za takúto považovať nemožno. Pri právnom posúdení veci bolo povinnosťou odvolacieho súdu dôsledne vychádzať nielen z uvedených právnych predpisov v relevantnom čase (ich aplikáciu súdom prvého stupňa považoval za správnu), ale vykonať aj ich výklad zohľadňujúci konkrétne okolnosti danej veci.

So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že konanie v predmetnej veci je postihnuté tzv. inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 písm. b/ O. s. p.), na ktorú dovolací súd bol povinný prihliadnúť aj vtedy, ak by táto vada v dovolaní nebola uplatnená. Vzhľadom na výskyt tejto procesnej vady konania, nemal dovolací súd možnosť pristúpiť k posúdeniu, či napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 31. marca 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta

